

Biografies

Joel Joan narrador

Barcelona, 1970. Va estudiar art dramàtic a l'Institut del Teatre. Membre fundador i productor executiu d'Arriska, SL des del 2000. El febrer del 2008 va ser nomenat president del Col·legi de Directors de Cinema de Catalunya, càrrec des del qual va impulsar la creació de l'Acadèmia del Cinema Català. És actor, director, guionista, productor de teatre, televisió i cinema de produccions com *El crac*, *Porca misèria*, *Plats bruts*, *Excuses!*, *El nom* i *Fènix 11:23*, entre d'altres.

Rubén Gimeno

Director titular de l'OSV, s'inicià en la direcció amb James Ross i es graduà a la Universitat de Maryland. Posteriorment estudià al Conservatori d'Estocolm, amb J. Panula, A. Gilbert, E. P. Salonen, J. P. Saraste i L. Slatkin. Ha col·laborat amb moltes orquestres espanyoles (simfòniques de Galícia, Bilbao, Principat d'Astúries i Tenerife, Nacional de Espanya, Orquestra d'Euskadi, OBC, Ciudad de Granada, Comunidad de Madrid, Palau de les Arts de València, etc.) i estrangeres (Norrköping Symphony, Gavle Symphony, Orquestra de Cambra de Ginebra, MMCK del Japó, Nacional de Colòmbia, etc.). Ha col·laborat amb solistes importants, com Midori, S. Isserlis, D. Sitkovetski, K. Gerstein, M. Bayo o M. Camilo.

L'**Orquestra Simfònica del Vallès (OSV)** va néixer el 1987 en el si de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell i molt aviat s'estructurà com una societat anònima laboral, en què els treballadors en són alhora els propietaris. La seva activitat se centra a la ciutat de Sabadell, amb una temporada pròpia i com a orquestra del circuit Òpera a Catalunya, i al Palau de la Música Catalana, amb el cicle de concerts Simfònics al Palau. N'han estat directors titulars A. Argudo, J. Mora, S. Brotons, E. Colomer i D. Giménez Carreras. Des del setembre del 2009 ho és Rubén Gimeno. Ha rebut el Premi Nacional de Música 1992, atorgat per la Generalitat de Catalunya, i la Medalla d'Honor 2012 de la ciutat de Sabadell.

Comparteix la teva experiència del concert a twitter amb el #romeujulieta_osv a @osvalles

Trobaràs més informació sobre les obres, els compositors i els intèrprets al web: www.osvalles.com, dins l'apartat Notícies, Impressions entre bastidors

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN,
CULTURA
Y DEPORTE

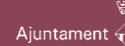
inaem
INSTITUTO NACIONAL DE
ECONOMÍA DE LA CULTURA

Patrocinadors de l'OSV:

Fundació
BancSabadell

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Empreses Culturals

Ajuntament
de Sabadell

clade
Grup Empresarial
Cooperatiu

Avant
Group
Sustainable
Mobility
Solutions

FLUIDRA

UAB
Universitat Autònoma
de Barcelona

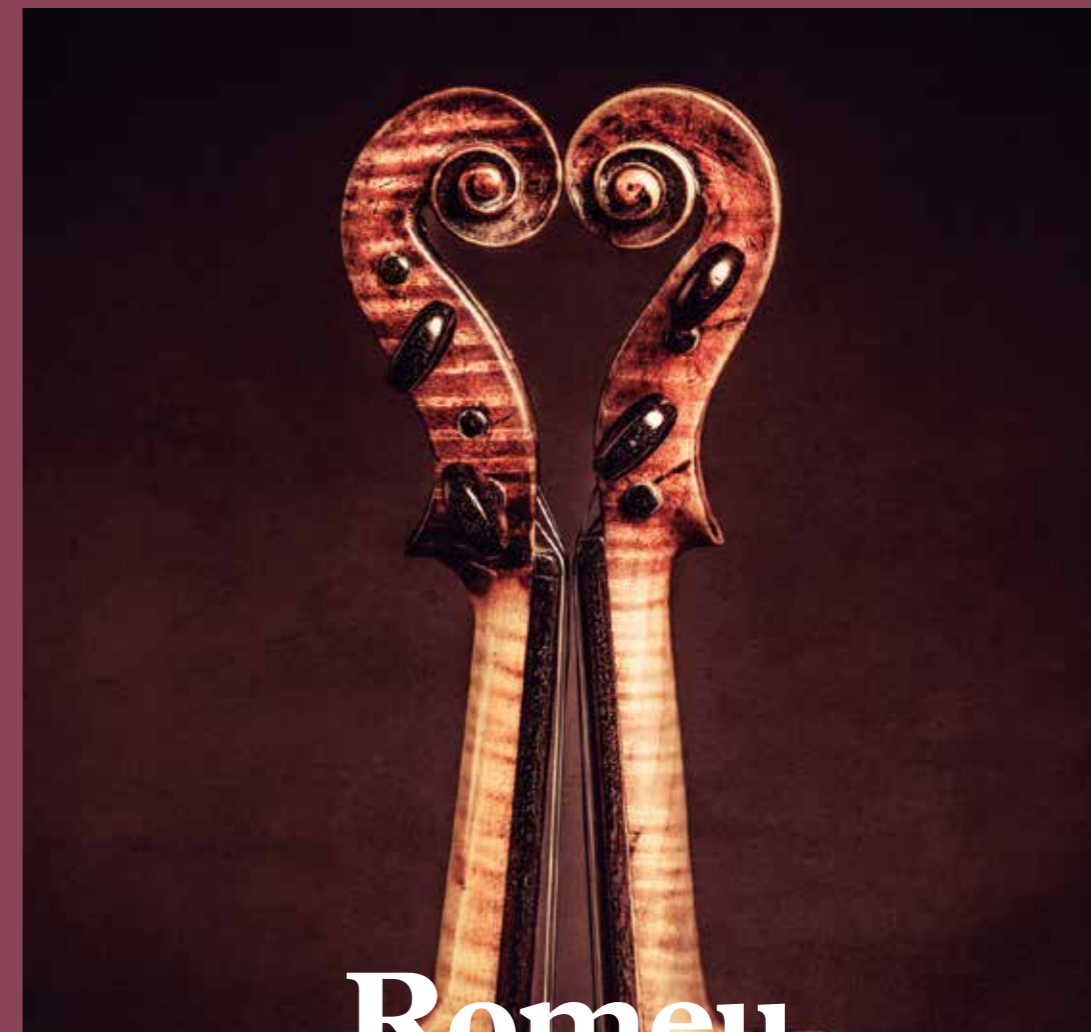
Cat Música
Intensament Clàssics

L'OSV forma part del:

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

DISSABTE, 9 D'ABRIL DE 2016 – 19.00 h
Simfònics al Palau Sala de Concerts

Romeu i Julieta

Joel Joan, narrador
Orquestra Simfònica del Vallès
Rubén Gimeno, director

Orquestra
simfònica
del Vallès

Programa

I

Nino Rota (1911-1979)

Romeu i Julieta. Suite

1. Prologue & fanfare for the prince
2. Romeo
3. But this I pray... Consent to marry us today
4. The ride from Mantua
5. Love theme

Piotr Ílitx Txaikovski (1840-1893)

Romeu i Julieta. Obertura fantasia

II

Serguei Prokófiev (1891-1953)

Romeu i Julieta. Suite

- I. Montagues and Capulets (*suite núm. 2, núm. 1*)
- II. The young girl (*suite núm. 2, núm. 2*)
- III. Mask (*suite núm. 1, núm. 5*)
- IV. Romeo and Juliet (*suite núm. 1, núm. 6*)
- V. Tybalt's death (*suite núm. 1, núm. 7*)

Durada aproximada: 90'

Proper concert OSV

Tangos amb Pasión Vega

DISSABTE, 21.05.16 – 19.00 h

Pasión Vega, veu
José Manuel Zapata, tenor
Fernando Egozcue, guitarra
Claudio Constantini, bandoneó
Joan Albert Amargós, director
Orquestra Simfònica del Vallès

La veu de Pasión Vega s'abraça amb la formació vallesana en una tarda de complicitat. Una tarda de tango simfònic amb els grans del gènere.

L'harmonia dels contraris

“*La poesia veritable, la poesia completa, rau en l'harmonia dels contraris*”, escriu Victor Hugo en el pròleg de *Cromwell*, que es considera el manifest del Romanticisme. I també: “*El real resulta de la combinació perfecta de dos tipus: el sublim i el grotesc.*” Realitat respecte d'idealisme i convenció. Dissolució dels contraris: romanticisme. La cripta mortuòria esdevinguda tàlem nupcial. *Romeu i Julieta*: Shakespeare reclamat com a autor de referència del Romanticisme.

La persistència de les formes i els costums de l'Ancien Régime i la seva coexistència amb el nou credo liberal situen el conflicte al centre de l'escena en la societat del segle XIX. En les arts, el romanticisme s'enfronta amb el convencionalisme neoclàssic i les seves normes aristotèliques, que, fora d'un món i d'una escena clàssics, esdevenen perfectament artificials. En aquest context, Shakespeare és el gran referent. Segons Victor Hugo, el dramaturg anglès no té cap pudor ni cap frontera. El drama shakespearà no solament exalta la natura en general, sinó que aprofundeix en la natura humana, imperfecta i imprevisible, i el seu domini per barrejar la tragèdia i la comèdia atorga a les seves creacions el caràcter de realitat o versemblança.

Així ho explica el musicòleg Isaac Kerr en l'article *Shakespeare en el romanticisme musical*. Mai com fins aleshores la relació entre la literatura i la música havia estat tan forta, perquè, alhora que els compositors romàntics rebutgen les formes heretades del classicisme, troben en la poesia el seu model. No és casual, per tant, que dos dels grans compositors romàntics, Berlioz i Txaikovski, trobin inspiració en la gran tragèdia shakespeariana. Però com es tradueix aquesta influència d'un llenguatge a l'altre? Per pintar el contrast i garantir l'equilibri que Victor Hugo reclamava i que van trobar en Shakespeare, els compositors “*van eixamplar la tessitura de l'orquestra afegint-hi instruments que exploraven els registres extrems*”. Però alhora, també “*van descobrir els matisos expressius i dinàmics dels vents, tot donant-los cada cop més prominència*”. Finalment, “*l'ús intens de cromatismes, les passejades per harmonies allunyades i la sensació temporal de canvi o d'inexistència de compàs*” evidenciaven l'accentuada cerca de llibertat formal i l'adopció del model romàntic.

Amb la poesia en la tercera edat –l'edat del drama, que, segons Hugo, succeïa l'edat de l'oda i la de l'epopeia–, “*la música és incentivada a sortir dels palaus i les esglésies*” i uneix tots els homes, sigui quina sigui la procedència, que parlen, però, un mateix idioma: “*el llenguatge universal del sentiment humà*”.

Eva Muñoz, periodista i escriptora.
Col·laboradora habitual de l'Orquestra Simfònica del Vallès
Font: www.osvalles.com/noticies